

úkon předsevzat. Podle § 239 zákona o soc. poj. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. (zákon č. 146/1934 Sb.) jest opravný prostředek podati u nositele pojištění, tedy u nem. pojišťovny, proti jejímuž výměru směřuje, takže návrh na navrácení v předešlý stav by musil býti podán u pojišťovny a ona by o něm rozhodovala. S tímto právním názorem nelze souhlasiti.

V nálezech Boh. A 12.453/36 a 12.876/37 vyslovil a zevrubně odůvodnil nss právní názor, že k rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z pojistného výměru Všeobecného pensijního ústavu v Praze, resp. jeho úřadovny v Bratislavě ve smyslu § 129 zákona č. 26/1929 Sb. je příslušný zem. úřad a nikoli nositel pojištění, jehož rozhodovací činnost, přiznaná mu zákonem jako orgánu provádějícímu pensijní pojištění, jest ukončena vydáním jeho výměru. Z toho, že zákon určil nositele pojištění za místo podací pro odvolání z jeho výměrů, nevyplývá, že mu tím přiznal kompetenci rozhodovati o restitučním návrhu při zmeškání lhůty odvolací; k založení takové kompetence nositele pojištění bylo by třeba pozitivního zákonného předpisu, jakého však není.

Cit. nálezy zabývaly se arci otázkou příslušnosti k rozhodování o návrhu restitučním na půdě zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách. V nálezech těch bylo poukázáno k tomu, že § 129 pens. zákona připouští navrácení v předešlý stav podle obdoby předpisů civilního řádu soudního, jež prohlašují za příslušný k rozhodování o návrhu na restituci onen soud, u něhož měl býti zmeškaný procesní úkon vykonán. Než podobně se stanoví v § 85 odst. 1 správ. řádu č. 8/1928 Sb., že nárok na navrácení v předešlý stav dlužno podati u úřadu, u něhož měl býti zmeškaný úkon předsevzat. Uváží-li se dále, že zákonná ustanovení o pravomoci nositelů pojištění jakožto orgánů provádějících pojištění, dále o rozhodovací pravomoci úřadů politických jakožto stolic odvolacích, pokud jde o opravné prostředky proti výměrům nositelů pojištění, a konečně i předpis o tom, že odvolání z výměru nositele pojištění je podati u něho (§§ 73 a 125 a § 133 pens. zákona), jsou v podstatě shodná s odpovídajícími jim předpisy zákona o sociálním pojištění dělnickém; dlužno také v daném případě na půdě poj. zákona č. 221/1924 Sb. ve znění jeho novel dospěti k závěru, že ve smyslu ustanovení § 85 správ. řádu je příslušný rozhodovati o návrhu na restituci pro zmeškání lhůty k odvolání z výměru okr. nem. pojišťovny úřad okresní. Na místo zevrubného odůvodnění tohoto právního názoru odkazuje se podle § 30 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na důvody uvedené v cit. nálezech.

Je-li tudíž okr. úřad v Uherském Hradišti — jemuž nař. rozhodnutí zem. úřadu uložilo, zrušivši jeho původní výměr, aby podaný u něho návrh restituční posoudil podle ustanovení §§ 84, 85 a násl. správ. řádu — k tomu po zákonu příslušný, bylo stížnost, vycházející z opačného názoru právního, zamítnouti jako bezdůvodnou.

#### Č. 13.012.

**S a m o s p r á v a o b e c n í:** \* Místnost, která převážně jest určena a slouží za místnost obytnou, není síní ve smyslu § 1 odst. 3 lit. a)



prav. o dávce z přepychových bytů vlád. nař. č. 15/1928 Sb., i když má současně funkci síně v obvyklém slova smyslu. Zda je tomu tak, dlužno posouditi podle celkového jejího upravení, vybavení a zařízení.

(Nález z 15. října 1937 č. 2330/36-2.)

V ě c: Pavel K. v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně z 25. března 1936 o dávce z přepychových bytů.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 28. dubna 1934 předepsal starosta hlav. města Brna Pavlu K. na obecní dávce z přepychových bytů na rok 1934 z 8½ přebytných místností částku 5.200 Kč. Zem. úřad v Brně nař. výměrem v postupu instančním odvolání Pavla K. zamítl z těchto důvodů: Vybouráním zdí byl utvořen prostor označený jako »dvorana« (nebo také »hala«), který tvoří s původní síní či chodbou jeden celek. Chodbou či síní se rozumí všeobecně prostor převážně komunikační, zprostředkující přístup k obytným nebo jiným místnostem. Prostor nynější dvorany zprostředkuje sice také přístup k místnostem přízemním a ke schodišti do I. patra, ale jen menší svou plochou, kdežto větší část plochy tvoří společenskou místnost (plocha mezi obvodovými zdmi a zdíveš pilířovým), čemuž svědčí v plánu zakreslený nábytek. Je tedy účel této místnosti převážně obytný a nelze prostor považovati za pouhou síň, tedy za pouhou komunikaci, nýbrž za místnost obytnou.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí, uvážil nss takto:

Na sporu jest otázka, je-li dvorana (hala) st-lova bytu síní vyloučenou ve smyslu § 1 odst 3 a) dávk. prav. ze základu pro vyměření obecní dávky z přepychových bytů, vybírané v Brně od 1. ledna 1933 do 31. prosince 1934 podle pravidel shodných se vzorcovými pravidly vlád. nař. č. 143/1922 Sb. ve znění vlád. nař. č. 15/1928 Sb. — —

Žal. úřad, pokládaje za síň prostor převážně komunikační, zprostředkující přístup k obytným nebo jiným místnostem, zjistil, že prostor nynější haly zprostředkuje přístup k místnostem v přízemí i ke schodišti v prvním poschodí, nepřiznal však přesto prostoře té charakter síně ve smyslu § 1 odst. 3 lit. a) prav. dávce nepodléhající proto, že této komunikační funkci slouží jen plocha menší, kdežto větší část plochy slouží účelům obytným, tvoříc společenskou místnost, čemuž svědčí v plánu zakreslený nábytek. Stížnost proti tomu uplatňuje, že hala zprostředkuje přístup ke schodišti do I. patra i ke kuchyni, což po názoru stížnosti charakterisuje ji za síň a tedy patrně vylučuje pokládati ji za místnost obytnou, a uvádí, že okolnost, že místnost z dávky vyloučená má účel obytný, padá na váhu pouze u kuchyně, nikoliv u ostatních místností, podle § 1 odst. 3 lit. a) prav. vyňatých, jinými slovy, že síň, i když by sloužila účelům obytným, není nikdy dávce podrobena.

V posledním směru dlužno ovšem dáti stížnosti tak dalece za pravdu, že podle § 1 odst. 3 lit. a) prav. nepokládají se za místnosti obytné a jsou tedy ze zdanění vyloučeny místnosti, které podle svého určení slouží za ... síň ..., t. j. prostory, které podle svých zevnějších známek, zejména s hlediska stavebního, a podle svého vypravení byly určeny za



síň a které také slouží, nebyvše nějakými pozitivními dispozicemi majitele bytu této své vlastnosti a svého určení zbaveny (Boh. A 5114/25, 9991/32). Pravdu má také stížnost v tom, že místnosti v § 1 odst. 3 lit. a) prav. uvedené nestávají se zdanitelnými ani tím, že vedle svého předního účelu, jemuž jsou určeny a který je charakterisuje, slouží potřebám obytným (Boh. A 11.616/34).

V daném případě je však na sporu, zda místnost označená ve spisech jako dvorana (hala) svým určením a způsobem užívání má ještě povahu síně, jak zato má stížnost, či již povahu místnosti obytné, za jakou ji pokládá žal. úřad. Stížnost hájí své stanovisko poukazem na to, že sporná místnost zprostředkuje spojení s ostatními místnostmi a s I. poschodím. To by však ještě nevylučovalo pokládati ji za místnost obytnou, neboť není o sobě vyloučeno, aby spojení dvou poschodí bylo zprostředkováno schodištěm umístěným v místnosti určené k obývání, ani aby jiné části bytu v téže rovině byly z této místnosti přístupny (srov. Boh. A 12.584/36). Je tedy za okolností možno, aby i místnost, která zprostředkuje třeba výhradně spojení s ostatními místnostmi bytu v rovině nebo poschodích, byla pokládána za místnost obytnou, byla-li dispozicí majitele bytu, usuzujíc tak podle objektivních známek, jimiž se projevuje, t. j. podle jejího celkového vybavení a zařízení, určena převážně k obývání a také tomuto účelu sloužila.

Žal. úřad skutečně podle těchto znaků uznal spornou místnost za převážně obytnou, a to na základě okolností, že ve stavebním plánu je v jedné, větší části její zakreslen nábytek. V tomto směru stížnost však právem vytýká, že tato okolnost sama o sobě nepostačuje. Místnost, která zprostředkuje komunikaci k obytným místnostem bytu a ke schodišti do I. patra a má tedy funkci síně v obvyklém slova smyslu, bylo by možno uznati za místnost obytnou teprve tehdy, kdyby z celého jejího upravení, vybavení a zařízení bylo možno objektivně usuzovati, že byla majitelem bytu určena převážně k obývání a že se jí k tomuto účelu skutečně také používá. Okolnosti ty, podle toho co uvedeno, právně relevantní, zjištěny nebyly. Pro tuto podstatnou vadu řízení bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

### Č. 13.013.

**Samospráva obecní. — Řízení správní: I. O odvolání poplatníka z usnesení obec. zastupitelstva, jež obsahuje závaznou směrnici pro obecní rozpočet na příští rok, rozhoduje okr. výbor; v dalším instančním postupu zem. výbor. — II. Odvolání poplatníka z usnesení obec. zastupitelstva o koupi pozemku pro určitý účel, který poté odpadl, nemůže dohlédací úřad zamítnouti s poukazem na to, že obec hodlá použítí pozemku k jinému účelu veřejnému.**

(Nález z 15. října 1937 č. 3846/36-2.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 9645/32, 9959/32, 10.199/32, 11.340/34.